

knyttet til det, man kalder Dyrehavsbakken ude i Dyrehaven. Hvorfor skal, spørger jeg, denne herlige Natur vanhelliges med denne Hoben Knejpetelte, der for enkeltes Vedkommende kun er maskerede Bordeller? Ud paa Aftenen og Natten hører man der Larm, Støjen og Raaben; alle mulige Slags Mennesker søger dertil, isprængt med en hel Mængde pøne, hæderlige unge Mennesker fra Landsbyerne omkring København. Hvorfor skal det finde Sted? Er der ikke Fristelser nok for Ungdommen? Er der ikke Knejper nok inde i Byen? Er der ikke Prostitution nok? Behøver man at plante midt ude i Naturen, i Dyrehaven, Templer baade for Bacchus og Venus? Er det nødvendigt, spørger jeg. Nej, det er ikke nødvendigt. Den højtærede Landbrugsminister har haft Besøg af Teltholderforeningens Bestyrelse. Alle mulige Mennesker danner Foreninger i vore Dage. Jeg ser, at Alfonsoerne i Aalborg har dannet en Fagforening; en skønne Dag søger de maaske Foretræde for den højtærede Justitsminister og vil have indført mildere Straffe for Alfonsoer. Jeg ved, at de faar det ikke; jeg haaber, at vi aldrig kommer dertil, at vi faar Medyndk med denne elendige og modbydelige Personage, Alfonsoen er. Men han trives derude paa Dyrehavsbakken; derude næres han ligesom i en hel Del af de københavnske Faldgruber. Nu har Teltholderernes Bestyrelse, vistnok i Fjor eller i Forfjor, været hos Landbrugsministeren for at faa Samtykke til, at Sæsonen forlænges, og den højtærede Minister har givet sit Samtykke. Han har naturligvis givet det uden at vide, hvad Dyrehavsbakken er, thi Dyrehavsbakken er ikke mere, hvad den var i gamle Dage. Da jeg som 14-Aars Dreng kom herover, var den ikke det, den er nu; det var forholdsvis uskyldige Fornøjelser, der var Tale om der; men i Aarenes Løb er Konkurrencen mellem de beværtningsdrivende blevet saa stor. Husk paa, hvorledes i denne By Tusinder, for ikke at sige Titusinder, har deres Kolonihaver, hvor de opholder sig med Kone og Børn. Derfor maa Knejperne gøre noget for at faa fat i Resten, og saaledes er Dyrehavsbakken blevet et Sted, hvor de unge ødelægges. Og naar vi her gør alvorlige Anstrengelser for at redde unge Mennesker, Dreng og Piger i 16—17 Aars Alderen, som er kommet paa gale Veje, er der ikke Spor af Mening i, at de offentlige Myndigheder tillader en Institution, om jeg saa maa sige, som den derude paa Dyrehavsbakken. Det er muligt, Landbrugsministeren vil svare mig, at han

skal indhente Oplysninger fra Forstvæsenet eller Politiet. Jeg vil sige, jeg bryder mig ikke en Smule om de Svar, der kommer fra Politiet, ikke en Døjt. Politiet er i mere eller mindre Grad lirket med det Rakkerpak, der er derude. De kan spørge de sagkyndige, dem, der rejser rundt paa Markederne, Gøglerne. Der er her noget, som ikke burde være. Nej, tag selv derud og se paa det, inden Tilladelsen gives. Jeg haaber, som sagt, at min Henvendelse til Landbrugsministeren maa finde villigt Øre. Skulde det ikke være Tilfældet, maa vi se at holde nogle Møder og lave lidt Fest i Landskabet, for den Kræftbyld — og det er en Kræftbyld —, Dyrehavsbakken med al dens Gøgl, den maa væk.

I denne Forbindelse falder det ret naturligt for mig, i Tilslutning for øvrigt til, hvad et Par andre Talere har udtalt om Biografteatrene, at sige, at jeg tror ikke, vi kommer til en betryggende Ordning med Hensyn til Fremvisningen af levende Billeder, forinden det offentlige tager den Sag i sin Haand. Hvorfor kan man ikke i vore Byer knytte de levende Billeders Fremvisning til de almindelige Skoler, gøre dem til et Led i den almindelige Undervisning, i Geografi og Historie, demonstrere ved Hjælp af de levende Billeder og saa anlægge det hele saa stort, at ogsaa den almindelige Befolkning kan søge til? Saa længe Forevisningen og Fremstillingen af levende Billeder er i den private Geschäfts Hænder — og en stor Del af disse Geschæftsmænd staar paa et meget lavt kulturelt Standpunkt —, saa længe kan vi ikke vente noget bedre paa dette Omraade, og at der er en Fare paa Færde, kan ingen, der beskæftiger sig med Børneforhold, undgaa at faa bekræftet. Her er en meget alvorlig Fare, ja, jeg tør næsten sige, det er den allerstørste Fare i vor By i Retning af Fristelser for Børnene til at tilegne sig Smaabeløb eller Ting, som ikke har nogen særlig Værdi for andre, men som netop har den Værdi for Børnene, at de enten faar Kontanter eller Ting, som kan omsættes i Penge, saa at de kan komme ind i et Biografteater. Man maa gøre noget her; det er en meget alvorlig Fare, og jeg slutter mig ganske til de Henstillinger, der er kommet frem; men jeg ser rigtignok saaledes paa denne Sag, at vi ikke kommer til et virkeligt Fremskridt, uden at det offentlige tager Sagen i sin Haand.

Jeg vil anmode den højtærede Trafikminister om i Aar at gennemføre eller give sit Tilsagn til Gennemførelsen af Ulykkesforsikring for Ekstraarbejdere, der er knyttede